

Takó je bilo leto 1868. vsem trem možem, ki so dali našemu slovstvu „Mladiko“, nekako usodno, kritično leto, — nekaj preobrat v življenju njihovem: Jurčiču ob propasti Janežičevega Glasnika, Stritarju ob Jurčiču in Levstiku, a Levstiku ob slovarju. Združilo je bilo vse tri, — kakor že prej leto 1866. prvič ob „Klasju“, — to leto ob „Mladiki“; a jih tudi razdružilo, — da bi malodane bilo rodilo novo trozvezo: triumvirat — Tomšič, Jurčič, Levstik — ob „Narodu“ in „Glasniku“ v Mariboru! Toda prišlo je leto 1869., — in obnovilo trozvezo „Klasja“ in „Mladike“ ter iznova združilo Stritarja, Jurčiča, Levstika ob novem listu: ob Stritarjevem „Zvonu“ 1870. na Dunaju. Takó je zmagal torej slednjič vendarle Dunaj, — ne Maribor; zmagal Stritar, — ne Vošnjak.

P.S. Ker za sedaj razprave ne mislim nadaljevati v njen nameravani drugi del (II. Mariborski „Narod“ in mariborski „Glasnik“), naj se tu zahvalim vsem, ki so mi ob tej študiji kakorkoli storili kako uslugo. Popravim pa naj le najnujnejše; v Lj. Zvonu l. 1918. na str. 773, v v. 22. je popraviti: po mojih mislih (nam.: po njegovih mislih), kar je ostanek prezrte korekture; ter istotam na str. 774, v v. 16: nasvetavalo; nadalje v Lj. Zvonu 1919.: na str. 164 v 1. vrsti: sestavek (nam.: stavek); ter na str. 369 podatek: „18-letno dete“, kjer je 8 izpremeniti v 6. (*1852.). Razen tega naj opozorim, sam opozorjen k str. 561, da naznanja Janežič l. 1868. v vabilu na naročbo „Cvetja“ pripoved „Zamet“ kot prevod L. Podgoričanov. (Glej platnice „Cvetja“ Janežičevega, 35. vezek).

V Ljubljani, 31. decembra 1919.

Franjo Roš:

To polno čašo.

Zori pomlad; zeleni sijaj
prek polj in brd razpenja.
Cvetočo luč razgrinja maj,
poganja hrepenenja.

Utrip vesoljstva v vsemir zveni,
skoz živa srca sije;
tako nam nebo razodeto brsti,
mladost v nas večno lije.

Razkošja bogat je življenja hram,
svetlobe, zdravja, prostosti;
zato to polno čašo nam,
ki vanj smo pozvani gosti!